

/Curt Carlsson 2016-10-09

Vi sökte en dalgång men fann en topp

*Noteringar från några dagars höstvandring 3-5 oktober 2016 i
Jämtland/Härjedalen*

För 30 år sedan gick vi en höstvandring runt Härjångstöten i början av oktober. Det blev en vandring i både sol, snö och dimma. Den senare gjorde att vi gick på en mycket vacker låg ås på hemvägen utan att se mycket mer än stigen. – ”Här måste vi gå någon mer gång”, sa vi. Sagt och gjort - nu i år gjorde vi ett nytt försök att nå denna dalgång. Även denna gång med ansats från Ljungdalen. Vi övernattade på Dunsjögården, för att sedan lämna bilen vid bommen i Nyvallen och gå längs vägen upp till Ljungris. Vädret var strålande, Ljungans vatten blått och målet Härjångstöten syntes klart i fjärran. Rengärden halvvägs till Ljungris var bara början på de anläggningar som finns för renskötseln däromkring.

Vid Ljungris tog vi en längre rast, innan vi skulle trampa in på fjällhedarna. Trots utmärkning av leden med röd/orange färg kom vi in på fel väg, men återfann stigen (som i dessa trakter är två hjulspår) och hittade bron över Ljungan. Efter någon timme var det dags att leta tältplats på allvar, för snart skulle mörkret raskt falla och då blir det mörkt. Det var inte så lätt att finna ett ställe att slå upp tältet på, då marken mestadels var småkullig och full av enbuskar och stenar. Vi hade dock riktig tur, som fann bäcken som bildar utlopp för Vargtjärnen – en närmast perfekt tältplats!

Vi åt en enkel middag på uppvärmd potatis och skinka och sedan var det dags att med tre lager kläder krypa ner i våra sköna sovsäckar. Som nattmössor har våra "dumluvor" (hjälmössor) fungerat utmärkt i alla år! Vi frös inte, men det allt mer frostiga tältet i den stjärnklara och kalla (~ -5 C?) natten gav oss en känsla av vintertältning. Belöningen var att få titta ut när det ljusnat och se ett dimlandskap med exotisk prägel. Efter ett par timmar började både dimman lätta och tempen stiga. Då hade vi druckit vår morgonchoklad och legat och dragit oss, medan vi planerade hur vi skulle göra denna dag.

Vår ursprungsplan hade varit att gå upp och skapa ett basläger och sedan göra en dagstur till den eftersökta dalen. Nu trodde vi inte att vi säkert skulle hinna en sådan mellan gryning och skymning. Alternativet att bryta lägret och gå en dag till skulle betyda 4 övernattningar på frostiga fjällhedar. Genomförbart, men det kändes inte så nödvändigt. Vi beslöt att bryta och vända tillbaka – nu med sikte på en av våra äldsta nationalparker.

Vi sa "hej då!" till Härjångsmassivet och fick en skön vandring tillbaka. Vi fick t o m avnjuta den där stunden mitt på dagen, då man bara ligger på ett liggunderlag och njuter i solen. Vi hade under dessa två dagar gått ca 16 km (ToR).

Trots att vi inte nådde dalen var vi nöjda, ty det viktigaste är ändå att vara i fjällen!

På vägen till vårt nya mål passerade vi över Flatruet, som är en ganska unik plats för att vara i Sverige. Det skulle kunna vara en bit USA eller varför inte Mongoliska stäppen? När vi någon gång emellanåt passerar över denna fjällvidd kollar vi om den höjdfix som jag slog i en stor sten 1965 fortfarande är på plats. – Vi övernattade sedan på "Gästis" i Vemdalen, ett mysigt ställe som varit gästgivargård sedan 1843.

Morgonen var lika frostig och fin även denna dag. – Vi såg med spänning fram emot dagens utflykt till Sånfjället. Det har stått ”på listan” i många år. Äntligen!

Sånfjället ligger helt ensamt ute på den ”härjedalska slätten”, vilket ger en speciell rymd åt utsikten. De stora drakarna, som Helagsmassivet, Sylarna eller Lunndörren syns utefter horisontens rand som dekorativa inslag. Sånfjället blev 1909 nationalpark bl.a. för sina 2-3 björnar, som då var de enda som fanns i Sverige. Även floran och faunan i övrigt betraktades som skyddsvärd.

Vi startade vid den norra angöringen, fäbodvallen Lillvallen, som man når om man svänger av i Hedeviken. Det torde vara den bästa vägen om man är ute för att ta en tur, som vår med betoning på toppbestigning. På vägen upp träffade vi en kvinna med hundar som höll sin fäbod levande genom att hålla bl.a. getter. Tre naturvårdare träffade vi också som reparerade trappor och spänger i den branta backen upp till Lillfjället.

På Lillfjellet fikade vi och satt skönt i en stenig grop. Medan vi fikade kollade vi in den tämligen branta stigen (kan anas på vänstra bilden) upp mot en av Sånfjällets högre toppar.

Det blev en småjobbig bestigning, men vi var utan packning och det hade kunnat vara tuffare. Med åren har vi blivit lite härdade när det gäller att kliva runt på och "klättra" bland sten och stenblock. Det hade vi nytta av här, då det blev rätt stenigt på slutet. Allt var torrt och varmt, så det gick ingen större nöd på oss.

Så var målet nått! – Vi satt däruppe rätt länge – hade vi klättrat 500 meter upp så behöver man ju inte rusa ner direkt. 1247, 4 m.ö.h. är denna topp, endast 30 meter längre än den högsta som finns i södra delen av massivet.

Dags att fira topprestationen med en frukt- och chokladbuffé! Ibland kan man känna sig riktigt nöjd med dagen. Nere vid Lillvallen tittade vi in i den mycket fina stugan som drivs av Naturvårdsverket med utställningar och massor av information.

Saknar man något när man är på fjället? Nej knappast (om man packat rätt vill säga)!

Men skulle man händelsevis bli sugen på jättefräsiga nyfriterade potatistrips i Ljunggris eller på Lillfjället då kan det vara svårt... Då får man vänta tills man kommer till "Sibyllakrogen" i Sveg. Dom har världens godaste strips 😊